

Lekcja 8

25 maja

ŚWIATŁO ZE ŚWIĄTYNI

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Hbr 8,1-2.

Zakres studium: Wj 25,8-9.40; Hbr 8,1-6; Mt 25,1-10; Dn 7,9-10; Hbr 8,1-5; 9,23-28; Ap 11,19; Hbr 10,16; Kpł 16,21.29-34; 23,26-32.

Wprowadzenie: Temat świątyni jest tak wyraźnie zaznaczony zarówno w *Starym Testamencie* jak i *Nowym Testamencie*, iż jako zupełnie zdumiewający jawi się fakt, iż wielu chrześcijan nie ma pojęcia o istnieniu niebiańskiej świątyni. Tymczasem prawda o niebiańskiej świątyni jest nie tylko ważną biblijną doktryną, ale także centralnym wątkiem biblijnej teologii łączącym wiele różnych prawd wiary, takich jak:

- nauka o Bogu, Jego charakterze, stworzeniu, działaniu i panowaniu,
- nauka o pochodzeniu zła i wielkim boju,
- nauka o Chrystusie, Jego pierwszym przyjściu na Ziemię, Jego inkarnacji, życiu, służbie, śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu,
- nauka o zbawieniu w Chrystusie,
- nauka o rzeczach ostatecznych, powtórnym przyjściu Chrystusa, sądzie ostatecznym i odrodzeniu wszechzrzeszy,
- nauka o Kościele, w tym zwłaszcza Kościele Ostatków w czasie końca, tuż przed powtórным przyjściem Jezusa.

Najdłuższy proroczy okres w *Biblii* - 2300 lat z Dn 8,14 - dotyczy niebiańskiej świątyni w kontekście wielkiego boju. To proroctwo informuje nas zarówno o ataku na niebiańską świątynię, jak również jej oczyszczeniu w ramach sądu Bożego i odrodzenia wszystkiego. Adwentyści rozważają to proroctwo nie jako biblijną abstrakcję nie mającą związku z rzeczywistością. Rozumieją, że proroctwo to miało historyczne wypełnienie, a okres 2300 lat dobiegł końca jesienią 1844 roku. Wypełnienie tego proroctwa stanowi wezwanie dla wszystkich ludzi żyjących w obecnym czasie próby, by przyjęli pojednanie oferowane przez Jezusa i wyznali swoje grzechy, zanim zakończy się Jego dzieło pośrednictwa w niebiańskiej świątyni.

Wypełnienie proroctwa o 2300 „dniach” ma szczególne znaczenie dla adwentyistów, którzy rozumieją, że Bóg powołał ich jako swój Kościół Ostatków, by ogłosili światu wypełnienie tego proroctwa, powtórne przyjście Jezusa oraz rychłe zakończenie wielkiego boju. Zatem przesłanie związane z proroctwem o 2300 „dniach” jest w gruncie rzeczy „ewangelią wieczną” (Ap 14,6). Dobrą nowiną w kontekście trójjanielskiego poselstwa jest to, że Bóg w swej miłości wzywa całą ludzkość do nawrócenia. Zaprasza grzeszników na całym świecie, by zwrócili się do Niego, aby byli zbawieni przez krew Jezusa i Jego pośrednictwo w niebiańskiej świątyni.

Tematy lekcji

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy:

1. Ziemską świątynią starotestamentową nie była elementem kultury Izraelitów, ale z Bożego ustanowienia wskazywała na niebiańską świątynię i służbę Jezusa dla ludzkości.
2. Niebiańska świątynia jest nierozzerwalnie związana z powszechną i wieczną ewangelią, zbawieniem ludzkości i misją Kościoła.

Część II: Komentarz

Zapiecztowanie proroctwa o 2300 latach

Zarówno pierwsze jak i powtórne przyjście Jezusa są ściśle związane ze świątynią - tą ziemską i tą niebiańską. Kiedy Maria i Józef przynieśli Jezusa do świątyni w Jerozolimie, Symeon i Anna pełnili tam swoją prorocką służbę (Łk 2,25-38). Wiedzieli, że Mesjasz przybędzie do świątyni. Dlatego Łukasz sprawozdaje, że czekając na spełnienie obietnicy przyjścia Mesjasza Symeon „przyszedł (...) z natchnienia Ducha do świątyni”, by spotkać Jezusa (Łk 2,27), zaś prorokini Anna „nie opuszczała świątyni” (Łk 2,37).

Zawierający najdłuższy proroczy okres w *Biblii* proroctwo o 2300 latach (Dn 8,14) skupia się na niebiańskiej świątyni (Dn 8,10-12). To proroctwo zostało „zapiecztowane” czyli potwierdzone (Dn 9,24) przez pierwsze przyjście Jezusa do ziemskiej świątyni. Kiedy Daniel otrzymał proroctwo o 2300 latach, był „zaniepokoiony widzeniem i nie rozumiał go” (Dn 8,27). Zmuszony czekać kilka lat na wyjaśnienie tego widzenia, Daniel skupił uwagę na tym, co było dla niego zrozumiałe - proroctwie Jeremiasza o 70 latach „pustoszenia Jerozolimy” (Dn 9,2; por. z Jr 25,11-12).

Daniel modlił się o Bożą interwencję w celu wypełnienia proroctwa Jeremiasza o 70 latach. Błagał Najwyższego, by odkupił swój lud (Dn 9,3-19) i „rozjaśnił swoje oblicze nad (...) spustoszoną świątynią” (Dn 9,17). Ku radości Daniela Bóg posłał „Gabriela”, aby go pouczył (Dn 9,21-22). Jednak Gabriel nie odpowiedział wprost na modlitwę Daniela w sprawie proroctwa Jeremiasza o 70 latach. Zamiast tego Gabriel

wezwał Daniela, by „uważał (...) na słowo i zrozumiał” widzenie (Dn 9,23). Oczywiście tym, co Daniel potrzebował zrozumieć, było proroctwo Dn 8,14, jako że Gabriel nie mówił o dosłownych 70 tygodniach, ale o 70 proroczych tygodniach (Dn 9,24), czyli 490 rzeczywistych latach. 490 lat mogło zostać „wyznaczone” czy „odjęte” jedynie od 2300 lat z wizji Dn 8,15, a nie od 70 lat z proroctwa Jeremiasza. Przedstawiając to wyliczenie Gabriel zaznaczył początek nie tylko 70 proroczych tygodni, ale także 2300 lat. Tym wydarzeniem było „objawienie się słowa o ponownej odbudowie Jeruzalemu” (Dn 9,25), które nastąpiło w 457 roku p.n.e. Tak więc 70 proroczych tygodni jest pierwszą częścią okresu 2300 lat. Te dwa okresy składają się w jedno wielkie proroctwo.

Gabriel wreszcie odpowiedział na pytanie i modlitwę Daniela w kwestii odrodzenia i odbudowy Jerozolimy (Dn 9,25), Bożej „świętej góry” (Dn 9,20). Jednak Gabriel dodał także, iż wypełnienie proroctwa Jeremiasza o 70 latach to jedynie początek znacznie ważniejszego proroctwa. To początek 70 proroczych „tygodni”, a jednocześnie jeszcze dłuższego okresu 2300 lat. Dlatego zwracając uwagę na to większe proroctwo Gabriel wyjaśnił dalej Danielowi znaczenie owych 70 proroczych tygodni czyli 490 rzeczywistych lat, które miały zostać „wyznaczone” czy „oddzielone” dla „twojemu ludowi i twojemu miastu świętemu” (Dn 9,24), a miały sięgać doniosłych wydarzeń - „aż do Pomazańca-Księcia” (Dn 9,25).

Koniec czy cel tych 490 lat to pierwsze przyjście Mesjasza. Gabriel wyjaśnił, że gdy Mesjasz przyjdzie, „przypieczone grzech i zmaszana wina, i przywrócona będzie wieczna sprawiedliwość (...) i Najświętsze będzie namaszczone” (Dn 9,24). W siedemdziesiątym proroczym tygodniu Mesjasz „zawrze ścisłe przymierze z wieloma na jeden tydzień, w połowie tygodnia zniesie ofiary krwawe i z pokarmów” (Dn 9,27). Jedyne sensowne wypełnienie tej zapowiedzi to ofiarowanie Jezusa, „Pomazańca-Księcia” (Dn 9,25), „Baranka Bożego, który gładzi grzech świata” (J 1,29) oraz „będzie zabity i nie będzie go” (Dn 9,26).

Tak więc proroctwo o 70 tygodniach jest początkiem proroctwa o 2300 latach. Możemy być pewni, że proroctwo o 2300 latach dotyczące oczyszczenia świątyni wypełniło się w 1844 roku, gdyż proroctwo o 70 tygodniach (Dn 9,24-27) zostało wypełnione z największą dokładnością w ofiarnej śmierci Mesjasza w połowie siedemdziesiątego tygodnia, wiosną 31 roku. Ponadto proroctwo o 70 tygodniach wypełniło się w ofiarnej śmierci Mesjasza w powiązaniu z ziemską świątynią, a proroctwo o 2300 latach miało się wypełnić oczyszczeniem niebiańskiej świątyni przez Mesjasza. Podobnie dwie części proroctwa wiążą się z dwoma przyjściami Mesjasza - koniec okresu 70 tygodni wiąże się z pierwszym przyjściem Chrystusa, zaś koniec 2300 lat jest związany z Jego powtórny przyjściem.

Zapomniana biblijna nauka o świątyni

Nauka o świątyni jest jednym z najważniejszych tematów *Pisma Świętego*. *Biblia* opisuje dwie świątynie - ziemską i niebiańską. Obie świątynie objawiają zasadnicze cechy charakteru Boga, główne aspekty wielkiego boju i zarys planu zbawienia. Zatem obie świątynie służą jako narzędzie i miejsce objawienia Boga Jego ludowi, a także jako Jego mieszkanie między Jego wiernymi oraz siedzibę Jego władzy nad nimi. W świątyni Bóg spotykał się z Izraelitami, a oni zwracali się do Niego oddając Mu cześć. Podobnie niebiańska świątynia służy królestwu Bożemu w wymiarze całego wszechświata. W tym centralnym miejscu Bóg ustanowił swój tron. Objawił się mieszkańcom wszechświata sprawując swoją władzę nad nimi i troszcząc się o nich.

Kiedy grzech pojawił się we wszechświecie, niebiańska świątynia przyjęła zbawcze funkcje związane z służbą ofiarną i pośredniczą. Tak więc dwie świątynie nie są od siebie odseparowane, ale ściśle powiązane związkiem typologicznym. To znaczy, że ziemską świątynię została wybudowana właśnie po to, by objawiać, wskazywać i wyjaśniać znaczenie i rolę niebiańskiej świątyni.

Pamiętając o tym zrozumieniu zasadniczej roli świątyni w królestwie Bożym nie możemy nie zauważyć, że jest obecność jest oczywista w *Piśmie Świętym*. Nie sposób pojąć, dlaczego właśnie chrześcijaństwo przez kilkanaście wieków lekceważyło potrzebę studiowania znaczenia niebiańskiej świątyni. Jak to możliwe, że doszło do takiego przeoczenia?

Adwentyści wskazują dwa zasadnicze czynniki, które doprowadziły do wykluczenia nauki o świątyni ze skarbicy chrześcijańskiej teologii. Po pierwsze, zważywszy znaczenie niebiańskiej świątyni dla zbawienia, jest oczywiste, że diabeł czynił wszystko, by zaciemnić czy nawet wymazać biblijną naukę o niebiańskiej świątyni. W ten sposób ludzie nie mogli poznać prawdy o Bogu, ofierze Chrystusa oraz Jego stałym wstawiennictwie w niebiańskiej świątyni dla naszego zbawienia.

Dualizm wszechświata

W jaki sposób doszło do zatarcia tej nauki w chrześcijaństwie? Odpowiedź na to pytanie kieruje naszą dyskusję ku drugiemu zasadniczemu czynnikowi - koncepcji dualizmu. W pierwszych wiekach swego istnienia chrześcijaństwo asymilowało grecką filozofię wraz z jej fundamentalną koncepcją dualizmu. Według tej koncepcji cała nasza rzeczywistość dzieli się na dwie sfery - ziemską i niebiańską. Jednak te sfery radykalnie różnią się co do natury. Podczas gdy ziemską sferą jest materialna, doczesna i przestrzenna, niebiańska sfera jest niematerialna, bezczasowa i bezprzestrzenna. Innymi słowy, w niebiańskiej sferze nie ma fizycznego istnienia ani osobistych więzi. Ponieważ nie istnieje łączność ani powiązanie między tymi dwiema sferami, Jedyńm sposobem, w jaki ludzie mogą się dostać do niebiańskiej sfery jest zerwanie więzi z ich ziemską egzystencją, co sprowadza się do

zaprzestania istnienia jako zintegrowana istota ludzka oraz przetrwania w formie bezcielesnej duszy czy umysłu, które nie doświadczają czasu ani przestrzeni. Oczywiście taki światopogląd jest możliwy jedynie wówczas, kiedy ktoś akceptuje pogląd, iż ludzie mają fizyczne ciało, ale także nieśmiertelną i zupełnie autonomiczną duszę. Kiedy wcześnie chrześcijanie przyjęli ten światopogląd, nie byli w stanie wyobrazić sobie rzeczywistej świątyni w niebie. Trudno im było wyobrazić sobie niebo jako dosłowną przestrzeń oraz wkroczenie Jezusa w ludzkim ciele w tę przestrzeń. Dlatego kiedy ówczesni chrześcijanie czytali w *Piśmie Świętym* o niebiańskiej świątyni, po prostu alegoryzowali czy spirytualizowali ją, dochodząc do wniosku, że izraelska świątynia symbolizowała Kościół. Mówienie o rzeczywistej świątyni w rzeczywistym Niebie wydawało się „niegodne” ich „wzniosłej” teologii.

Owszem, wcześnie i średniowieczni chrześcijanie dostrzegali powiązanie świątynnego systemu ofiarniczego z ofiarą śmiercią Chrystusa. Jednak wskutek wpływu greckiej filozofii wcześnie chrześcijanie nie potrafili dostrzec pośredniego dzieła Chrystusa dla ludzkości w prawdziwej niebiańskiej świątyni. Dlatego Kościół Rzymskokatolicki przywłaszczył sobie służbę pośrednictwa i powierzył ją kapłanom. Niestety, ta uzurpacja pośredniczej służby Chrystusa w niebiańskiej świątyni doprowadziła Kościół także do zbezczeszczenia ofiary Chrystusa. Jednak Bóg działał za pośrednictwem ruchów reformacji protestanckiej, by prowadzić swój lud z powrotem do literalnego czytania *Biblii*, a następnie za pośrednictwem ruchu adwentystycznego w celu ponownego odkrycia biblijnej nauki o niebiańskiej świątyni w biblijnych prorocztwach i *Liście do Hebrajczyków*.

Tak więc naszą misją jako adwentystów dnia siódmego jest nie dopuszczać do kompromisów między prawdą Słowa Bożego a fałszem oraz wzywać zarówno chrześcijan, jak i pozostałych mieszkańców świata, by skierowali swoją uwagę na ofiarę Chrystusa na Ziemi i Jego pośrednictwo w niebiańskiej świątyni. Więcej na ten temat zob. w: Ángel Manuel Rodríguez, „The Heavenly Sanctuary”, w: *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, s. 381-382.403-406.

Część III: Zastosowanie

1. Zastanów się nad koncepcją kapłaństwa w twojej kulturze. Jak ta koncepcja ma się do biblijnego pojęcia kapłaństwa? Jak możesz się posłużyć miejscową koncepcją kapłaństwa, by wskazywać bliźnim kapłaństwo Jezusa?

...

2. Zastanów się nad koncepcją sądu funkcjonującą w twojej kulturze czy kraju. Jak ta koncepcja sądu ma się do biblijnego pojęcia sądu? Jak możesz wyjaśnić biblijne znaczenie sądu ludziom w twojej kulturze?

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. <p style="text-align: center;">www.adwent.pl dział: Studium biblijne</p>	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: center;">każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	---